

ARKADY MARTINEOVÁ

PUŠTINA ZVANÁ MÍR

Napínavý a vzrušující příběh
o diplomacii, spiknutí a prvním kontaktu
v silném pokračování debutu Arkady Martineové,
laureátky ceny Hugo. Tato komplexní a ohromující
space opera představuje příslib přetvoření žánru.

Publishers Weekly

HOST

A Desolation Called Peace

Copyright © 2021 by AnnaLinden Weller

All rights reserved

Cover art © Jaime Jones

Translation © Vratislav Kadlec, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1625-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-1626-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1627-8 (MobiPocket)

*Tuto knihu věnuji všem exulantům:
vyhnancům, uprchlíkům, lidem bez státní příslušnosti;
opuštěným i opouštějícím;
těm, kteří se ocitli v pustině, i těm, kteří se dostali na svobodu.
(A taky Stanislavu Petrovovi, který věděl, kdy zpochybňovat rozkazy.)*

Nejprve skutečnost ztratila význam. Naráz došlo k porušení veškerého inckého protokolu: pravidla, jimiž se řídil osobní styk (vizuální, ústní i tělesný), pití i stravování, byla překročena. Když Ciquinchara poprvé potkal conquistadory, směl dělat věci, které žádný indián dělat nemohl. A teď byly stoly překocené. Jelikož zde nebyl žádný smysluplný kontext, který by rámoval jejich interakce, jednající se vystavovali bezmeznému riziku. Atahualpa mohl být zavražděn, Soto či Hernando otráveni...

— Gonzolo Lamana:

„Za oponou exotizace a podobnosti:

Alternativita a tvorba smyslu v koloniálních střetech“.

*Pustošení, vraždění a loupení lživě nazývají vládou;
zanechají-li někde poušť, nazývají ji mírem.*

— Tacitus (cituje Calgaca):

Život Iulia Agricoly 30

PŘEDEHRA

Myslet — ne řeč. Nemyslet řeč. Myslet *my* a nemít ústní zvuk či výkřik pro jeho křišťálové hlubiny. Odložit zvuky jazyka tam, kde se nehodí. Myslet jako rozumná bytost, a ne jako žádostivý hlas, ne jako hladovějící zvíře s prázdným pohledem, nemyslet, jako myslí děti, které mají jen vlastní ego a ústa volající po společnosti. Dívat se z dvouprstence či tříprstence některého z našich hvězdoletů a vidět každé nepatrné světýlko, každou jadernou fúzi žhnoucí hvězdu. Vidět, že vzor oněch hvězd v našich očích odráží vzor našich očí ve tmě staré planety. Jak naše oči zářily, tam v hliněném domově, v domově krve! Zavřeli jsme je a byli jsme neviditelní, temní mrchožrouti, tajní lovci! Jak teď naše hvězdolety září v mezihvězdném domově, v domově světla! Vyklouzneme, jako když se zavře oko, a opět jsme neviditelní! Myslet jako rozumná bytost, spolu se zpívajícím fraktálovým zástupcem *my*, a vidět místa, která jsme ještě nevyžrali, ještě nerozervali svými drápy obratnými jako skalpely, která jsme ještě neobrali o jejich tajemství!

Ano, onen další hlad, hlad *my*, nemá nic společného s tělem. Je to touha *my* dosáhnout zas o kus dál.

To či ono tělo: jedno má v genech sílu a divokost, další má v genech trpělivost a rozeznávání vzorců. Toto tělo je zvědavé, tělo pozorovatele, vycvičené k mezihvězdné navigaci i přežití, a jeho drápy jsou protkány kovovými vlákny, díky nimž může zpívat nejen *my*, ale i každému hvězdoletu, jehož se dotkne. Toto tělo je tělem, které se málem nestalo součástí *my*, málem se stalo

masem, ale je *my* a zpívá *my*. Je tělem, které získává maso jiných těl, tělem, které samo získává jiná těla: skvěle vybaveným tělem, chytrým tělem s rukama na spouštích energetických děl.

Tato těla zpívají v *my* a vyzpívávají se společně z kůže těl, která nejsou *my*, ale přesto vytvořila hvězdolety a energetická děla. Těl, která jsou masem, a neumějí zpívat! Těl, která myslí *řeč*, která křičí ústy a roní vodu z očí, těl bez drápů, avšak těl divokých, s vlastním hladem a touhou dosáhnout o kus dál. Těl, která se už dotkla mezihvězdného domova, přebývají v něm a dostala se příliš blízko ke skokovým bránám, za nimiž jsou naše domovy krve, nové i staré.

Tato těla zpívají: chytré maso umírá jako jakékoliv jiné maso, jako *my*, ale nepamatuje si to, co mrtvé maso znalo. Skolili jsme tedy sourozenecká těla na jedné z jejich planet, nikoliv v domově krve, ale v hliněném domově, plném zdrojů k vyplenění, a připravili jsme je k využití, připravili jsme maso i další zdroje.

Zpívat — utišení hladu. Zpívat — porozumění. Avšak:

Další tělo přineslo kontrapunkt, neladící akord. Toto tělo je zvidavé tělo, tělo pozorovatele, tvrdohlavé tělo, které je stále ve střehu, tělo, které v tomtéž sektoru vesmírného prostoru vyklouzlo z obrazu a zase vklouzlo zpět již nespočetněkrát, a přesto stále zůstává zvidavým tělem. Toto tělo zpívá v *my*, zpívá o chytřích masitých tělech, která si pamatují, co vědělo jejich mrtvé maso. Ale ne všechno. Nepamatují si všechna totéž. Není to jako zpěv *my*.

Pomyslet na *my*, které se rozpadá! Které se nepojí v jediný zástup, které si pamatuje, ale nedokáže udržet tvar roje. Zpíváme rozrušení, zpíváme touhu dosáhnout dál, pomýšlení na rozpadání! Také zpíváme: *Má toto chytré maso něco, co my nemáme? Co je jejich zpěv zač, že jej neslyšíme?*

Vysíláme naše hvězdolety a ony víří stále blíž a blíž. Tak blízko, abychom mohli okusit.

KAPITOLA PRVNÍ

VÝJIMKA Z OMEZENÍ — na dobu čtyř měsíců, kterou lze rozhodnutím Rady dále prodloužit, jsou dočasně pozastavena omezení vztahující se na teiskalánské vojenské transporty prolétající skrze staničnický prostor; veškerá plavidla nesoucí identifikační znaky Teiskalánu mají povolen průlet Anhamematskou bránou — tato výjimka se nevztahuje na vojenská či civilní teiskalánská plavidla přistávající na stanici Lsel bez předchozího vízového povolení a schválení celního úřadu — VÝJIMKA BYLA SCHVÁLENA RADNÍM PRO TĚŽAŘE (DÁRDZEM TARACEM) — opakujeme...

— přednostní zpráva rozeslaná na diplomatických, komerčních i univerzálních frekvencích v sektoru Bárdzrand, 52. dne 1. roku v 1. indikci vlády císařovny celého Teiskalánu Devatenácté Teslice

Tvá Zářnost mi zanechala celý svět, a přece si připadám oloupena; nevadilo by mi být posedlá Tvým hvězdami prokletým duchem, Šesterý Směre, jen kdyby mne naučil, kterak se obejít beze spánku.

— soukromé zápisky Její Zářnosti císařovny Devatenácté Teslice, nedatováno, uzamčeno, šifrováno

Devaterá Ibiška se ještě jednou, potřetí, podívala na mapový záznam vývoje z uplynulého týdne a potom holoprojektor vypnula. Bez droboukných hvězdných světýlek byl stůl na můstku lodi Závaží na kolo jen matně lesklou černou plochou, která čekala na nové informace stejně netrpělivě jako kapitánka.

Žádné další však k dispozici nebyly. Devaterá Ibiška holografickou mapu znovu vidět nemusela. Tečky planet, které nejprve znepokojeně rudě zablikaly a potom se propadly do tmy, odříznuté od komunikačních kanálů, si pamatovala dobře. Zmizely, jako by je pohltil příliv. Bez ohledu na to, jak husté byly linie přilétajících tekskalánských lodí, žádná z nich se zatím neposunula do toho nepopsaného ticha. *Za onu hranici se bojíme nahlédnout*, pomyslela si Devaterá Ibiška a téměř se zachvěla očekáváním.

Závaží na kolo se nacházelo až téměř na okraji onoho mlčícího pásu. Jen jedinou loď Devaterá Ibiška vyslala ještě dál než svou vlastní. Šlo o hybridní průzkumnou stíhačku Devátý květ čepele. Drobné, takřka neviditelné plavidlo vyklouzlo z rozvěvené tlamy hangáru a zamířilo od vlnkové lodi do tiché černi. Vyslání průzkumného plavidla bylo možná první chybou, které se Devaterá Ibiška dopustila coby zbrusu nová jaotlečka císařovny Devatenácté Teslice — coby velitelka velitelů, pod jejíž velení spadalo několik tekskalánských legií. Císařové jmenují nové *jaotlekhim*, když zatouží po válce: jedno se odvíjí od druhého. Devaterá Ibiška to staré rčení poprvé slyšela ještě jako kadetka a vzpomněla si na něj přibližně jednou do týdne, přičemž se bezděky utvrzovala v jeho jednoznačné pravdivosti.

Nově korunovaná císařovna Devatenáctá Teslice toužila po válce zcela evidentně.

Když teď Devaterá Ibiška onu válku sama vedla, doufala, že vyslání Květu přece jen chyba nebyla. Bylo by fajn, kdyby se dokázala zbytečných chyb vyvarovat — už jen proto, že jaotlečkou byla teprve velmi krátce. (Bylo by pochopitelně fajn, kdyby se dokázala vyvarovat *jakýchkoliv* chyb, ale byla důstojnicí Šesti napřažených dlaní — říšských vojenských údů natahujících se

všemi směry — už dost dlouho na to, aby věděla, že chyby jsou ve válce nevyhnutelné.) Květ zatím uháněl prostorem stejně tiše jako mrtvé planety kdesi před ním a mapa se neaktualizovala už čtyři hodiny.

Tento manévř tudíž mohl stále dopadnout jakkoliv.

Devaterá Ibiška opřela lokty o stůl. Zůstanou tam po nich otisky: jemná kůže jejich paží zanechá na matně lesklém povrchu stopy a ona bude muset vytáhnout ubrousek na obrazovky, aby je otřela. Devaterá Ibiška se však své lodi dotýká ráda, ráda s ní je v kontaktu, i když loď teprve čeká na její příkazy. Ráda vnímá vzdálený hukot mohutných lodních motorů, kterým slouží jako řídicí mozek. Nebo přinejmenším nervové zauzlení, ústřední bod. Flotilní kapitánka je přece jen sítí, přes které procházejí veškeré informace proudící na můstek — a tím spíš to platí o *jaotlekhim*. Jaotlekhové mají ještě větší dosah, řídí ještě větší počet paží natahujících se všemožnými směry. Větší počet lodí.

Devaterá Ibiška teď bude potřebovat všechny, které má k dispozici. Sama císařovna možná zatoužila po válce, aby posílila svou pozici, ale válka, do níž Devaterou Ibišku vyslala, byla už teď dost ošklivá: ošklivá a záhadná. Otrávený příboj dorážející na pobřeží Teiskalánu. Začalo to jako nepotvrzené zvěsti, historky o emzácích, kteří útočí, zabíjejí a zase mizí bez varování a bez dalších požadavků, o emzácích, po kterých ve vesmírné prázdnotě zůstávají lodě rozbité na kusy. Pokud po nich vůbec něco zůstane. Ale strašidelné příběhy o hrůzách číhajících ve tmě tu byly vždycky. Na podobných příbězích vyrostli všichni vojáci teiskalánské flotily. Předávaly se z kadetů na kadety. A tyto zvěsti se pomalu šířily ze sousedství Říše, z Veraškicka-Thalejska a ze stanice Lsel, netýkaly se však centra Říše, netýkaly se ničeho důležitého — dokud starý císař, sluncem věčně osvětlený Šestery Směr, nezemřel... a svou smrtí nestvrdil, že ony zvěsti jsou pravdivé.

Poté už byla válka nevyhnutelná. Došlo by k ní tak jako tak, i kdyby šest teiskalánských kolonií za skokovou bránou v sektoru *Parzrauantlakh* náhle nezmlklo, jako když utne. Kolonie

se nacházely právě v oněch černých mezihvězdných dálavách, odkud se zmíněné děsivé historiky zvolna šířily. Ale celé se to určitě mohlo odehrát pomaleji.

Její Zářnost Devatenáctérá Teslice byla císařovnou teprve dva měsíce a Devaterá Ibiška měla hodnotu jaotlečky ani ne polovinu té doby.

Na můstku kolem ní byli všichni ponořeni do horečné aktivity a zároveň velmi tiší. Všechny pozice byly obsazené příslušnými důstojníky. Navigace, pohonné jednotky, zbraňové systémy, komunikace: řídicí panely tvořily kolem ní hradbu a připomínaly zvětšenou verzi holografické pracovní plochy, kterou by mohla kdykoliv vyvolat vlastním hledáčkem — krytem ze skla a kovu, jež měla na pravém oku a jehož prostřednictvím se mohla okamžitě spojit s ohromnou sítí plnou informací a příběhů, se sítí, která držela Říši pohromadě, a byla dostupná dokonce i zde, na samém okraji teikskalánského impéria. Osazenstvo můstku bylo plně zaneprázdněno a všichni do jednoho se snažili tvářit, jako by měli na práci ještě něco jiného nežli jen čekat a přemýšlet, zda je síla, kterou měli porazit, náhodou nezastihne nepřipravené a neudělá... neudělá s nimi totéž, co udělala s několika soustavami, jejichž meziplanetární komunikace vyhasla jako plamen ve vzduchoprázdnu. Všichni důstojníci zde na můstku byli nervózní a čekání už je unavovalo. Byli Flotila, byli Šest napřažených dlaní Teikskalánu: jejich stylem bylo *dobývání*, nikoliv hromadné vyčkávání na pokraji nevyhnutelného, nikoliv otravné mlčení v samém čele šesti legií hvězdných lodí. Byli na dosah nebezpečí, a přece se ani nepohnuli.

Když už ze mě Její Zářnost Devatenáctérá Teslice udělala jaotlečku zodpovědnou za tuhle válku, pomyslela si Devaterá Ibiška, alespoň že mi dovolila ponechat si vlastní plavidlo coby vlajkovou loď. Se všemi těmi důstojníky už spolupracovala, sloužila s nimi, velela jim — všechny už vedla k vítězství během povstání v soustavě Khauránu ani ne před třemi měsíci. Byli to její lidé. Budou jí ještě chvíli věřit. Ještě chvíli, než se Květ vrátí s nějakou použitelnou informací a ona jim bude moct trochu popustit uzdu. Dát jim

okusit kapku krve, špetku prachu a plameny rozkvétající ze zničených lodí emzáků. Drobnými doušky rozředěného násilí lze flotilu živit dost dlouho — pokud bude věřit, že jaotlečka ví, co dělá.

Přínejmenším to tak Devaterá Ibiška vždycky vnímala, když ještě sloužila pod flotilní kapitánkou Devaterou Tryskou, předtím než Devaterá Tryska místo na můstku zasedla ve Městě, za stolem pevně usazeným na povrchu planety. Pod předešlým, nyní mrtvým a oplakávaným císařem se tam vypracovala až na ministryni války a Devaterá Ibiška — která se podepisovala stejným číselným znakem jako její někdejší velitelka a tohoto rozhodnutí, učiněného na prahu dospělosti v oslnění tehdejším vzorem, dosud nezalitovala — se domnívala, že ministryni nejspíš zůstane i pod novou císařovnou. Očekávala to.

Místo toho však Devaterá Tryska odešla do výslužby téměř bezprostředně poté, co byla Devatenáctě Teslice korunována. Úplně opustila Město a vrátila se do své rodné soustavy — její bývalá podřízená jednoduše neměla možnost stavit se na kus řeči, zeptat se, proč k tomu došlo, proč k tomu došlo právě teď, a ujasnit si všechno, co se šušká. Místo toho se Devaterá Ibiška, ochuzená o rádcovský hlas své učitelky (pokud k sobě měla být upřímná, mohla být ostatně ráda, že jej mohla využívat tak dlouho), jedné směny vzbudila a na infofišence ji čekala urgentní zpráva od samotné císařovny — byla pověřena úkolem.

Pokud se dá tato válka vyhrát, chci, abyste ji vyhrála. Císařovny snědý tváře a lícní kosti jako ostří nože, jako hrany jejího planoucího paprskového trůnu.

Vtom Devaterou Ibišku vrátil do přítomnosti tichý hlas, který se ozval těsně nalevo od ní: hlas, který ji ani z takové blízkosti nepolekal (a hlas jediného člověka, který se k ní dokázal tak nenápadně přikrást). „Zatím nic?“

Dvacaterý Cikáda, její první ikhantlous, nejvyšší důstojník sloužící přímo pod flotilní kapitánkou a nikoliv u jiného útvaru. Byl jejím adjutantem a zástupcem, což byl ovšem jen jeden ze způsobů, jak jeho hodnost vykládat — Devaterá Ibiška si

nedokázala představit, že by pod ní na této pozici sloužil někdo jiný. Dvacaterý Cikáda stál s rukama založenýma na vychrtlém hrudníku a s výmluvně zdviženým obočím. Uniformu měl jako vždy nažehlenou a bez poskvrnky, dokonalý Teiskalánek, vzor vojáka z propagandistického holofilmu: pokud si člověk nevšiml jeho vyholené hlavy a skutečnosti, že vypadá, jako by měsíc nejedl. Když se pohnul nebo se hlouběji nadechl, na zápěstích a na krku mu zpod uniformy prosvítaly okraje spletitého zeleno-bílého tetování.

„Nic,“ odpověděla Devaterá Ibiška dost nahlas, aby to slyšel i zbytek můstku. „Naprosté ticho. Květ uhání mlčky zpět, a pokud nezdrhá před něčím opravdu ošklivým, neuslyšíme o něm ještě tak půldruhé směny. A věci, před kterými by Květ zdrhal, zase tolik není.“

Dvacaterý Cikáda to všechno věděl. Ta slova nebyla určena jemu. Byla určena Osmnáctému Dlátovi, navigačnímu důstojníkovi, který seděl na svém místě s lehce pokleslými rameny; byla určena Dvojí Pěně, která měla na starosti spojení a po pěti minutách váhání právě zbytku flotily odeslala zprávu, že se stále nic nového neděje.

„Výborně,“ prohlásil Dvacaterý Cikáda. „V tom případě ti nebude vadit, když si tě na chvilku půjčím, jaotlečko?“

„Řekni mi, že nejde pořad o ty trable s uprchlými domácími mazlíčky v klimatizaci na páté palubě, a nebudu nic namítat,“ odpověděla Devaterá Ibiška a vykulila oči na znamení, že si ho jen přátelsky dobírá. Zmínění domácí mazlíčci — chlupatí tvořečkové, kteří dokázali rozkošně vrnět, živil se drobnou havětí a připomínali jakýsi druh koček — se na palubu dostali během posledního přistání na Khauránu, své domovské planetě, v době, kdy Devaterá Ibiška ještě sloužila jako flotilní kapitánka Desáté legie, a nikoliv jako jaotlečka. Nebyla s nimi potíž — nebo Devaterá Ibiška alespoň o ničem nevěděla —, dokud se nezačali množit a nenastěhovali se za tímto účelem do klimatizace na páté palubě. Dvacaterý Cikáda si hlasitě stěžoval na to, že narušují homeostázi vnitřního prostředí lodi.

„O domácí mazlíčky nejde,“ řekl Dvacaterý Cikáda. „Přísahám. Můžeme do zasedačky?“

Pokud onu věc chtěl probrat v soukromí, nic dobrého to nevěstilo. „Fajn,“ utrousila Devaterá Ibiška a vstala. Byla dvakrát širší než Dvacaterý Cikáda, ale ten se v její přítomnosti pohyboval, jako by se s ní mohl fyzicky bez problémů měřit. „Dvoji Pěno, můstek je váš.“

„Přebírám můstek, jaotlečko,“ odpověděla Dvoji Pěna předpisově a Devaterá Ibiška si mohla jít vyslechnout, v jakém průšvihy je její loď — a celá její flotila — tentokrát.

Závaží na kolo mělo dvě zasedací místnosti přímo vedle můstku — jednu větší, pro strategické porady, a jednu menší, pro řešení potíží. Druhou z nich Devaterá Ibiška zřídila v záložní stanici pro kontrolu zbraňových systémů poté, co se stala kapitánkou. Říkala si tehdy, že na lodi bude potřebovat nějaký prostor, kde by mohla vést oficiální hovory v soukromí, a měla v zásadě pravdu; menší zasedačka se skvěle hodila, když bylo nutné řešit záležitosti posádky a pořizovat přitom záznam na lodní kamery. Viditelně a neviditelně zároveň. Došla tedy s Dvacaterým Cikádou ke dveřím této místnosti a otevřela je mikropohybem oka, který vyslal signál hledáčku a přiměl ho navázat spojení s algoritmickou umělou inteligencí lodi.

Dvacaterý Cikáda si nepotrpěl na dlouhé úvody; Devaterá Ibiška ho vždycky znala jako člověka výkonného, věcného, čestného a nemilosrdně upřímného. Vešel do dveří jako první — a k jejímu překvapení se neobrátil, aby podal hlášení. Místo toho zamířil přímo k úzkému průzoru a položil dlaň na oceloplastové sklo oddělující jeho tělo od vzduchoprázdna. Devaterou Ibišku při tom povědomém gestu zahřálo u srdce, ale do toho pocitu se zároveň mísily nepříjemné obavy: podobně jako ona i Dvacaterý Cikáda se rád dotýkal lodi, ale dotýkal se jí, jako by toužil po tom, aby vesmír vtrhl dovnitř a jeho ruku si vzal. Dělal to, co ho Devaterá Ibiška znala, už od dob, kdy spolu poprvé sloužili.

Což bylo dost dlouho na to, aby Devaterá Ibiška ztratila potřebu počítat roky.

„Tak to vysyp, Hejno,“ oslovila ho přezdívkou, kterou si tenkrát vysloužil, přezdívkou, kterou už teď většinou nepoužívala a kterou postupně nahradila hodností. „Co se děje?“

„Jaotlečko,“ začal Dvacaterý Cikáda s pohledem stále upřeným do vesmírné černi. Zvolil o něco formálnější tón, ačkoliv nahrávky pořizené v této místnosti stěží kdy uvidí někdo jiný než právě Devaterá Ibiška: Je tu snad někdo s vyšší hodností než ona? Dvacaterý Cikáda byl však dokonalým důstojníkem, skrzskrz teikskalánským Teikskaláncem a bezchybně zapadal do role prvního ikhantlouse a adjutanta. Jako by právě vystoupil z *Dějin expanze* či z *Básní z otevřené hranice* — až na to, že soustava, ze které jeho lid pocházel, nebyla v dobách, kdy zmíněná díla vznikla, ještě vůbec začleněna do Teikskalánu. (A také až na to, že si stále uchovával jisté zvláštní kulturně-náboženské zvyklosti svého lidu. Váhavost mezi ně ovšem nepatřila. Tedy alespoň ne mezi ty, které Devaterá Ibiška znala.)

„Ano, ikhantlousi? Podejte hlášení.“

Dvacaterý Cikáda se konečně obrátil, vytřeštil oči v hořkém, odevzdaném úsměvu a pravil: „Během dvou hodin dorazí oficiální komuniké, adresované přímo vám coby jaotlečce této spojené flotily a podepsané na palubě Parabolické komprese flotilní kapitánkou Dvacáté čtvrté legie Šestnáctou Měsící, v němž se bude dožadovat vysvětlení, proč stále otálíte. Kontrasignovali jej rovněž flotilní kapitán Sedmnácté legie Čtyřicaterý Kysličník a flotilní kapitánka Šesté legie Dvojí Průplav. Máme problém.“

„Sedmnáctá legie se spojila s Šestou?“ podivila se Devaterá Ibiška. „Vždyť se nemůžou vystát. Jejich soupeření se táhne už dobrých dvě stě let. Jak Šestnáctá Měsíc ty dva přiměla, aby to podepsali společně?“

Problém to rozhodně byl. Ibiščina spojená flotila čítala celkem šest legií: její vlastní Desátou a pět dalších, z nichž každá měla vlastního flotilního kapitána, nově podřízeného jejímu velení. Tradiční jaotlecká šestice, která v sobě spojovala taktické výhody a symbolický význam — jakkoliv její síla byla poněkud omezená, pokud s ní měl člověk vyhrát válku. Chtěl-li nicméně

válku *rozpoutat*, rozhodně to stačilo a Devaterá Ibiška chápala, že právě kvůli tomu tady je. Aby rozpoutala válku a poté ji vyhrála, k čemuž si může na pomoc povolat téměř neomezené posily z nitra Říše. Bude-li něco takového zapotřebí.

Pokud však byly hned tři legie z původní jaotlecké šestice ochotny připojit se k otevřenému zpochybnění její velitelské autority... Nemusela to vyslovit nahlas; ona i Dvacaterý Cikáda dobře věděli, co podobný dopis znamená. Byl to test, způsob, jak přitlačit a prozkoumat slabá místa: zkušební výstřel, kterým dotyční hledali nejlepší místo pro soustředěný útok. Už z toho, že se součástí její flotily staly Šestá a Sedmnáctá legie zároveň, nebyla Devaterá Ibiška příliš nadšená, čekala však, že ke sporům bude docházet právě mezi nimi. Že úkoly bude muset mezi obě legie rozdělovat s nejvyšší obezřetností, aby konfliktům předcházela. Rozhodně nečekala, že se dají dohromady, aby daly společně najevo nelibost.

„Podle informací, které jsem obdržel od svých lidí na jejich lodích,“ pokračoval Dvacaterý Cikáda, „Šestnáctá Měsíc ape-lovala na Čtyřicaterého Kysličníka s tím, že má v porovnání s vámi daleko víc zkušeností, a zároveň využila vytrvalé touhy Dvojí Průplavi stát se jaotlečkou místo vás. Než souhlasili s odesláním dopisu, ani jeden z nich podle všeho nevěděl, že ten druhý ho spolupodepsal.“

Skutečnost, že Dvacaterému Cikádovi přezdívali Hejno, měla své důvody a nešlo jen o jeho zvláštní jméno: o jméno, které místo neživé věci, barvy či rostliny, jak by se slušelo a patřilo, zahrnovalo živé zvíře. Hejnovi se říkalo Hejno, protože se občas zdálo, jako by byl všude zároveň: na každé lodi flotily někoho znal a díky svým kontaktům byl obvykle dobře informovaný. Devaterá Ibiška zamyšleně mlaskla. „Politika,“ řekla. „Fajn. To už tady bylo.“

Devaterá Ibiška už politiku musela řešit nejednou. Musel ji řešit každý, kdo se stal flotilním kapitánem. Každý, kdo se jím stal a hodlal si svou pozici udržet, každý, kdo chtěl své legii vydobýt vítězství. Tím totiž člověk většinou získal i nepřátele. Závistivé nepřátele.

(Kdykoliv se dosud Devaterá Ibiška musela potýkat s politikou, mohla se ovšem zároveň dovolávat své zastánkyně, ministryně Devateré Trysky, coby poslední instance. Nová ministryně války Trojí Azimut se s nikým zvláště nepřátelila — nebo se alespoň nepřátelila s Devaterou Ibiškou.)

„O Dvoji Průplav ani o Čtyřicaterého Kysličníka každopádně zas až tak nejde,“ poznamenal Dvacaterý Cikáda. „Důležitá je Šestnácterá Měsíc. To ona celou věc podnítila — to ji budete muset uklidnit.“

„Až se dá flotila do pohybu, možná by se ráda přihlásila jako předvoj.“

„Přesně tak,“ pravil Dvacaterý Cikáda tónem suchým jako vzduch prohnany palubními filtry.

Devaterá Ibiška se neubránila úsměvu: odhalila zuby jako barbarka. Cítila se s tím divošským výrazem ve tváři dobře. Jako by náhle byla připravena jednat místo toho, aby stále jen čekala, čekala a čekala. „Snaží se naznačit, že jsem příliš váhavá.“

„Mohu vydat rozkazy v příslušném směru. Pokud chcete, během jedné směny pošleme Dvacátou čtvrtou legii po hlavě přímo do prázdnoty, která požívá naše planety, ať už se v ní skrývá cokoliv.“ S Dvacaterým Cikádou byla ta potíž, že jí po každé nabídl přesně takové řešení, po jakém toužila, a právě jen na tak dlouho, aby si stihla uvědomit, že to je špatný nápad. A tahle potíž patřila asi k tisícovce důvodů, proč Devaterá Ibiška nikdy neuvažovala o tom, že by ho nahradila důstojníkem z nějakého lépe asimilovaného světa.

„Ne,“ řekla. „Mám lepší nápad. Položit život za Říši mezi prvními by byla pro Šestnácterou Měsíc příliš velká čest, nemyslíš? Raději ji pozvi na oběd. Jednej s ní jako s oblíbenou spolubojnicí, jako s budoucí spoluvatelkou. Nová jaotlečka potřebuje spojence, že ano?“

Dvacaterý Cikáda se tvářil nečitelně, jako by jen upravil nějakou hodnotu v dlouhém a složitém výpočtu. Devaterá Ibiška usoudila, že kdyby se chystal něco namítnout, už by to udělal, a proto pokračovala.

„Tak za čtyři směny. To by jí mělo stačit, aby se k nám na Závaží dostala. I se svým adjutantem. Všichni čtyři zasedneme ke strategické poradě.“

„Jakmile její dopis oficiálně dorazí, pošlu jí pozvánku. A dám vědět do kuchyně, že čekáme hosty.“ Dvacaterý Cikáda se odmlčel. „Nelíbí se mi to. To jen aby bylo jasno. Na to, aby na tebe takhle tlačili, je ještě dost brzy. Něco podobného bych nečekal.“

„Mně se to taky nelíbí,“ připustila Devaterá Ibiška. „Ale to je koneckonců fuk. Nakonec to vždycky nějak přežijeme, Hejno. A vyhraje.“

„Obvykle ano.“ V hlase mu opět zaznělo suché pobavení. „Ale kolo štěstěny bývá vrtkavé...“

„Proto je třeba *závaží*,“ doplnila Devaterá Ibiška oblíbenou lodní hlášku, jako by byla jedním z vojáků v lodní kantýně, a usmála se. *Hra začíná*, pomyslela si. *Jen přijď a zahrajeme si, Šestnáctná Měsici — ať už po mně chceš cokoliv.*

Vtom se z komunikátoru ozval hlas Dvojí Pěny: „Jaotlečko, navázali jsme vizuální kontakt s Květem. O tři hodiny dříve. Rychle se blíží. Přímo fofrem.“

„U krvácejících hvězd,“ bezděky zaklela Devaterá Ibiška. Slyšel ji jedině Dvacaterý Cikáda, hned nato však dala znamení hledáčku, aby ji spojil s Dvojí Pěnou. „Jdu tam. Nestřílejte ani nedělejte nic jiného, dokud nebudeme vědět, že jinak to nejde.“

Pokud si člověk představuje město jako pohybující se stroje, jako organismus tvořený vzájemně pospojovanými částmi a lidmi, mezi něž se už nevejde žádná další forma života, pak byla stanice Lsel městem svého druhu. Třicet tisíc staničníků na Lselu bylo v neustálém pohybu, rotovali bezpečně uzavřeni v tenké kovové skořápce, která tvořila obal jejich stanice. A podobně jako jiná města i stanice Lsel byla příhodným místem pro dlouhé procházky, když se chtěl člověk unavit a vyčistit si hlavu. Pokud tedy věděl, kam jít a kterým místům se naopak vyhnout.

<To je pozoruhodná teorie, > řekl Yskandr. <Ovšem právě ji vyvracíš.>

Mahit Dzmarová — formálně stále ještě velvyslankyně stanice Lsel v Teiskalánu, ačkoliv místo svého působení opustila už před třemi měsíci a již před měsícem se vrátila na Lsel tak trochu s ostudou — přivedla k dokonalosti umění obracet v duchu oči v sloup. *Ještě jsem moc daleko nedošla*, řekla imagu ve své hlavě — oběma imagům, starému Yskandrovi i fragmentárním pozůstatkům toho mladého. *Dopřej mi trochu času.*

<Radní Amnardbatová tě čeká už za dvacet minut,> připomněl Yskandr — dnes byl spíš tím mladým Yskandrem, povýšeným a pobaveným, lačným nových zkušeností, pyšným a holedbajícím se nově nabytou suverenitou v teiskalánských způsobech a politice. Onou verzí Yskandra, kterou Mahit z větší části ztratila kvůli sabotáži imaginovače usazeného ve spodině lebeční a zaplněného živoucí pamětí a zkušenostmi potřebnými k tomu, aby mohla dobře vykonávat funkci lselské velvyslankyně v zářivém ekumenopolitním srdci Teiskalánu. Kvůli sabotáži, kterou měla nejspíš — jisté to zatím nebylo — na svědomí právě radní, s níž se Mahit měla za dvacet minut sejit.

Mahit si pomyslela, že třeba někde jinde žije nějaký jiný život, ve kterém i s Yskandrem zůstala ve Městě a už se s imagem integrovala do jediného bezešvého já.

<Žádný jiný svět nikde není,> prohlásil Yskandr a byl to ten druhý, o dvacet let starší, muž, který si stále tak živě vybavoval vlastní smrt, že se Mahit občas vprostřed noci budila a dusila se, jako by skutečně měla anafylaktický šok. <Máme jen tenhle.>

Od té doby, co Mahit překryla poškozené imago imagem téhož, jen o dvacet let staršího muže, byla trochu moc lidmi naráz. Poslední dobou měla čas o tom přemýšlet. Už si téměř, *téměř* zvykla na ten pocit, na onu linii zlomu mezi třemi osobnostmi, které se o sebe trou jako tektonické desky. Slyšela povědomé, tlumené kroky vlastních podrážek na kovové podlaze staničních chodeb. Byla právě bezmála na okraji tohoto podlaží — mohla si povšimnout skoro neznatelného zakřivení podlahy, která se tu mírně zdvihala. Nekonečné procházky kolem stanice začaly jako snaha opět se sžít se zdejším prostředím a postupně se z nich

stal zvyk. Yskandr už o zeměpise někdejšího domova dávno ztratil přehled — žil ve Městě patnáct let a k tomu tam byl ještě tři měsíce mrtvý, takže zde na stanici byl jen cizincem vracějícím se z dlouhého exilu. Během oněch patnácti let se vnitřek stanice změnil, posuvné přepážky se posunuly, účel jednotlivých podlaží se proměnil, otevřely se nové obchody a jiné zase zavřely. Strážci společného odkazu změnili typ písma na cedulích, čehož si Mahit kdysi sotva všimla — bylo jí tehdy osm let —, ale teď zjistila, že zírá na zcela nevinný nápis NEMOCNICNÍ ODDĚLENÍ: VLEVO a je jím bezděky fascinována.

Oba jsme exulanti, pomyslela si v tu chvíli a zároveň na sebe měla za tu myšlenku vztek. Byla přece pryč jen pár měsíců. Neměla na podobné označení právo. Byla doma.

Ne, nebyla. A věděla to. (Nic takového jako domov už neexistuje.) Ale procházky ono zdání vyvolávaly a ona si skutečně na některá místa pamatovala, pamatovala si tvar a rytmus stanice hemžící se lidmi — a s Yskandrem je navíc spojovala radost z objevování nových míst. V tomto ohledu se testy imaginálních předpokladů trefily na chlup přesně.

Na tomto podlaží to však Mahit moc dobře neznala. Cestou ke kancelářím strážců společného odkazu právě teď procházela obytnou sekcí, kde se nacházely řady osobních kabin zavěšených ve slonovinově bílých řadách a proložených společnými prostory. Všude bylo plno starších dětí, které už nejspíš brzy čekal test imaginálních předpokladů. Uvolněně posedávaly na pažení a shlukovaly se kolem krámků do klábosících skupinek. Většina z nich si Mahit našťestí vůbec nevšímala. Od chvíle, kdy se před měsícem na stanici vrátila, v jednom kuse narážela na staré kamarády, soujeslence a spolužáky a všichni po ní chtěli, aby jim *vykládala o Teikskalánu*. Ale co jim mohla povídat? *Zbožňuju ho; skoro mě pohltil a vás jakbysmet; nemůžu vám o tom říct ani ň.*

<Propaganda je opravdu fascinující, když na ni člověk narazí ve vlastních myšlenkách,> zamumlal Yskandr. <Bez ustání mě překvapuje, s jakým úspěchem Město v lidech vzbuzuje nutkání mlčet.>

Ty jsi raději zemřel, než abys přiletěl zpátky a podělil se o své plány s naší stanicí, a teď bys mě chtěl poučovat o mlčení? zpražila ho Mahit a ucítila štiplavé mravenčení v malíčcích: neurologické ozvěny sabotáže. Tyto vedlejší příznaky nezmizely. Byly zřetelnější, když se nachomýtl na místech, která ještě nezládla s Yskandrem společně zpracovat. Pocit Yskandrový přítomnosti zeslábl a omezil se na vířivý stín pozorovatele. Mahit se zastavila před jedním stánkem. Byla předtím natolik zaměstnaná hovorem s imagem, že si ani nevšimla, kudy jde. (Měla by těmhle výpadkům nejspíš věnovat větší pozornost než dosud. Nebyla v těch okamžicích tak docela sama sebou a nevládla vlastním tělem.) Zastavila se před stánkem a stoupla si do fronty.

Podle všeho se tu prodávaly... nějaké tištěné publikace. Na ceduli stálo NAKLADATELSTVÍ CHMURNÝ REK. Pult byl plný komiksů, které se ovšem nezobrazovaly na proměnlivých infofiších, ale byly vytištěné na papíře z hadroviny. Mahit se natáhla a dotkla se obálky nejbližšího z nich. Byl na omak drsný.

„Zdravím,“ ozvala se prodavačka. „Líbí se vám? *Nebezpečná hranice!*“

„Cože to?“ zeptala se Mahit. Najednou si připadala stejně mimo, jako když jí někdo prvně položil dotaz v teiskalánštině. Unikal jí kontext: *Jaká že hranice? Nejsou snad nebezpečné všechny?*

„Jestli vás baví věci kolem prvních kontaktů, máme všech pět dílů. Teda já je vyloženě zbožňuju, ve třetím dílu je imago, které kapitán Cameron nosí, zobrazené přímo jako Čadra Mavová a je vidět jenom v odrazech na různých předmětech kolem. A ta bravurní kresba...“

Mahit si pomyslela, že prodavačce nemůže být víc než sedmnáct. Měla krátké kudrnaté vlasy, zářivě se zubila a v každém uchu měla osm kruhových náušnic. To teď byla nová móda. Když byla Mahit v jejím věku, náušnice musely být co nejdelší. *Jsem stará*, pomyslela si se zvláštním potěšením.

<Přímo prastará,> konstatoval Yskandr pobaveným a jako troud suchým tónem. Byl o mnoho let starší.

Jsem stará a nemám poněti, co teď mládež na Lselu čte. Ale vlastně jsem to nevěděla, ani když jsem byla sama mladší. Před zkouškami předpokladů se to nezdálo podstatné — proč by se něčím podobným zabývala, když mohla tonout v záplavě teiskalánské literatury? Když se mohla učit mluvit ve verších?

„Ještě jsem nečetla ani jeden,“ řekla. „Mohla bych dostat první díl?“

„Jasně,“ odpověděla prodavačka — sklonila se pod pult a vytáhla jeden výtisk. Mahit jí podala kreditní čip a ona ho načetla. „Autor je přímo z tohoto podlaží,“ dodala. „Jestli chcete, přijďte sem pozitří během druhé směny. Bude tu autogramiáda.“

„Díky. Když budu mít čas...“

<Radní Amnardbatová tě čeká s večerí už za deset minut.>

„Jo.“ Prodavačka se usmála, jako by chtěla říct: *No jasně, dospělí, co člověk nadělá.* „Když budete mít čas.“

Mahit mávla na pozdrav a vykročila pryč. Přidala teď trochu do kroku. Cítila *Nebezpečnou hranici!* ve vnitřní kapse saka. Jako by tam měla nějaké politické letáky. Přesně táž velikost. To bylo samo o sobě zajímavé. I kdyby se nakonec ukázalo, že ten příběh je příšerně nudný, tohle tedy zajímavé bylo.

Odbor společného odkazu sídlil v bludišti úhledně označeném cedulkami po obou stranách chodby, která se v těch místech zúžila z širokého obytného prostoru v cosi podobného ulici. Vedlo do něj na každé straně zhruba sedm dveří a za nimi se nacházely kanceláře plné strážců odkazu, což byli především nejruznější analytici, kteří prováděli rozbor historických precedentů, stavu umělecké produkce a vzdělávání nebo počtů imaginálních shod v tom či onom segmentu populace. Analytici a propagandisté.

Teiskalán ji opravdu dost změnil. A to dost rychle. Když Mahit na úřad zavítala posledně, kvůli závěrečnému pohovoru předtím, než obdrží imago a velvyslancké pověření, vůbec ji nenapadlo uvažovat o něm jako o instituci zabývající se propagandou. Co jiného ale strážci odkazu dělají, když upravují vzdělávací materiály pro jednotlivé věkové skupiny a snaží se,

aby zkoušky předpokladů za pět let vylivly víc pilotů či zdravotníků? Ovlivňují přece to, čím děti chtějí být.

Váhala a postávala před prostředními dveřmi opatřenými úhledným popiskem AKNEL AMNARDBATOVÁ, RADNÍ PRO SPOLEČNÝ ODKAZ (*na cedulce byl použit nový typ písma, a kdy si toho doprdele přestanu všimat, Yskandře, není to přece nové písmo, nové je akorát pro tebe*). Váhala, protože Amnardbatovou neviděla od zmíněného pohovoru a protože stále nechápala, co by radní mohlo vést k sabotáži imaginovače. Proč by toužila zničit Mahit dřív, než se velvyslankyně vůbec o něco pokusila a než stačila navázat na imaginální linii, již měla být součástí? Tedy pokud za to byla Amnardbatová opravdu odpovědná — Mahit neměla jiný důkaz nežli slovo radní pro piloty Dekachel Ončuové. A to ještě jen díky tomu, že během svého pobytu u teiskalánského dvora přečetla dopis určený Yskandrovi.

Najednou silně pocítila, že jí nepříjemně chybí Trojí Posidonie, její někdejší kulturní prostřednice a žena, která měla zajistit, že absurdita císařského paláce bude nebohé barbarce dávat větší smysl. Trojí Posidonie by jí teď tyto dveře otevřela.

Mahit k nim vztáhla ruku a zaklepala. Zároveň po lselském způsobu oznámila své jméno: „Mahit Dzmarová!“ Na stanici neměli žádné hledáčky, dveře se nedaly otvírat nepatrnými pohyby oka. Byla tu sama a musela se sama představit.

<Nejsi sama,> připomněl jí šeptem Yskandr jako přízrak myšlenky, jako by jeho myšlenka téměř byla její vlastní.

Ne, to nejsem. A Amnardbatová neví, že jste dva — že jsme tři —, což je problém sám o sobě...

Dveře se otevřely, a Mahit tedy vstoupila dovnitř i s myšlenkami na nebezpečné lži, kterých se bude muset dopustit. Tím, že o nich bude přemýšlet, ovšem nebude snazší je skrýt. To se už naučila během svého pobytu v Říši.

Radní Amnardbatová byla ještě stále štíhlá žena středního věku, vlasy nosila zastřížené po vesmířanském způsobu, lokny jí už prokvétaly stříbrem a měla úzké šedé oči a široké tváře, které jako by byly moc dlouho vystaveny slunečnímu záření — jejich

pokožka byla popraskaná a působila drsným dojmem. Když Mahit vešla, Amnardbatová se vlídně, srdečně usmála. Pokud tu před Mahitiným příchodem měla nějaké podřízené, ti se teď někam vytratili. Odkazový odbor nicméně nebyl zvláště velký. Radní měla sekretáře, který se staral o její korespondenci — to on poslal Mahit prostřednictvím interní staniční sítě e-mail s pozvánkou —, ale Mahit ho teď neviděla. Byly tu jen židle, psací stůl se štosem infofišů a obrazovka na zdi, kde byl právě vidět záběr z kamery namířené mimo stanici. Pomalé otáčení hvězd.

„Vítejte doma,“ řekla radní Amnardbatová.

<To čekala měsíc, aby ti řekla tohle?>

To je jen zkušební výkop, pomyslela si Mahit. Cítila, že Yskandr se ztišil v naslouchající, ostražitý šum. Tak bdělý už nebyl dlouho. A ona sama si připadala podobně. Byla bdělejší, přítomnější. Právě vedla nebezpečný rozhovor s mocnou osobou v její vlastní kanceláři. Přesně tohle měla dělat na Teikskalánu.

„Těší mne, že jsem tady,“ prohlásila. „Co pro vás mohu udělat, paní radní?“

„Slíbila jsem vám večeri,“ odvětila Amnardbatová. Stále se usmívala a Mahit cítila, jak sebou Yskandr v duchu trhl: vnímala ozvěnu jeho vzpomínky na teikskalánského ministra vědy, který ho také pozval ke stolu. A potom ho otrávil. Povedlo se jí tu představu potlačit. Endokrinní reakce se však nezbavila. (Kéž by se mohla s tímto tajemstvím svěřit svému integračnímu psychoterapeutovi. Kéž by mu mohla prozradit, co provedla — že jedno Yskandrovo imago překryla druhým. Mahit sama o sobě žádnými traumatickými vzpomínkami netrpěla — nejspíš —, ale její a Yskandrové vzpomínky se prolínaly. Prolínala se s ním čím dál víc a nevěděla, co s tím dělat.)

„Ne že bych si toho nevážila,“ ujistila Amnardbatovou, „ale určitě jste velmi zaneprázdněná a máte na práci podstatnější věci než jen vysedávat u jídla s navrátilivší se velvyslankyní.“

Výraz radní Amnardbatové se nezměnil. Vyzařovala z ní vstřícnost, ničím nezkalená dobrá nálada, prodchnutá téměř rodičovským zájmem. „Posaďte se, velvyslankyně. Promluvíme

si. Mám tu kořeněné rybí karbanátky a pšeničné placky — říkala jsem si, že vám už jistě chybělo lselské jídlo.“

Ano, lselské jídlo Mahit chybělo, ale to se jí povedlo napravit hned první týden po návratu, kdy se vypravila do jednoho ze svých oblíbených podniků, nacpala se k prasknutí eintopfem z hydroponicky vypěstovaného bílého rybího masa a potom se s bolením břicha odvalila dřív, než se mohl náhodou objevit někdo z jejích kamarádů a zavalit ji otázkami na uvítanou. Na načasování, které radní Amnardbatová zvolila, něco nesedělo. A možná to byl záměr. (Jenže jaký by mělo něco takového smysl? Chce snad radní prověřit, zda se Mahit nezaprodala teiskalánským chutím? A co kdyby Mahit patřila ke staničnickům, kteří rybí karbanátky nesnášejí? Vždyť každý dává přednost něčemu jinému...)

„To je od vás milé,“ řekla nahlas, posadila se k zasedacímu stolu uprostřed místnosti a pokusila se (opět) potlačit mrazení v zádech způsobené adrenalinovými signály imaga. Tady nebezpečí nebude číhat v jídle. To vlastně vonělo natolik, že se Mahit začaly sbíhat sliny: rybí maso ochucené papričkami a uhelnaté aroma lehce připálených placek vyrobených z opravdové pšeničné mouky, a tudíž velmi drahých. Amnardbatová se posadila naproti ní a dobré dvě minuty spolu večerely jako dvě obyčejné staničnice: balily si rybí maso do placek, první zhlitly a druhou už se snažily jíst pomaleji.

Radní polkla poslední sousto první placky. „Vyjasněme si jednu nepříjemnou otázku, Mahit,“ řekla. Mahit se pokusila zabránit svému obočí, aby vyšplhalo až k linii vlasů, a skoro se jí to i povedlo. „Proč jste se vrátila tak brzy? Ptám se z titulu své funkce, coby radní pro společný odkaz — ráda bych věděla, zda jsme snad neopomněli něco, co vám pak v Říši chybělo. Víím, že integrační proces se odehrál v časové tísní...“

<A navíc jste mě sabotovala,> poznamenal Yskandr a Mahit byla v tu chvíli vážně ráda, že imago nemůže svá slova vyslovit nahlas, pokud mu to ona nedovolí. Nebo pokud jí nedopatřením nevyklouznou.

S naprostou jistotou to nevíme, připomněla mu. Záleží na tom, jestli budeme věřit Ončuoové. Se kterou si taky musíme promluvit...

Toho rozhovoru se ovšem rovněž bála. Bála se, že Ončuoová má pravdu, bála se i toho, že pravdu nemá, a k tomu byla příliš unavená z té nečekané, nezvratné cizoty místa, jež mělo být jejím domovem, než aby dokázala svůj strach překonat.

„Ne,“ odpověděla nahlas. „Nechybělo mi nic, co by se Lsel nesnažil zajistit. Samozřejmě bych ráda před cestou s Yskandrem strávila víc času, ale v dějinách naší stanice by se určitě našli lidé, kteří měli na integraci ještě méně času než já.“

„Tak proč tedy?“ zeptala se Amnardbatová a znovu se zakousla do placky s rybím masem. Otázku položila a teď byl opět čas jít a poslouchat.

Mahit si povzddechla. Pokrčila rameny a zatvářila se nešťastně, jako by byla nespokojená sama se sebou — jako by ji skutečně trápil pocit nepatříčnosti, který by nejspíš podle názoru radní Amnardbatové měl při styku s teiskalánskou kulturou prožívat každý staničník.

„Zapletla jsem se do nepokojů a následnické krize, paní radní. Bylo to dost divoké a komplikované — po osobní i profesní stránce —, takže když mě poté nová císařovna ujistila, že naše nezávislost není ohrožena, zatoužila jsem po odpočinku. Alespoň na chvíli.“

„Takže jste se vrátila domů.“

„Takže jsem se vrátila.“ *Dokud jsem se ještě vrátit chtěla.*

„Už jste zpátky měsíc, velvyslankyně. A přesto jste ještě neaktualizovala svůj imaginální záznam pro svého budoucího nástupce. Ačkoli dobře víte, že náš poslední záznam této linie už je krajně zastaralý a váš ještě nemáme vůbec.“

Doprdele. Tak tohle tedy chce. Vědět, jestli se jí ta sabotáž povedla...

<Takže přece jen věříš, že jí má na svědomí ona.>

...Zrovna teď jo.

„To mě nenapadlo,“ řekla Mahit nahlas. „Nebyla jsem pryč tak dlouho — omlouvám se, imago mám teprve pár měsíců. Předpokládala jsem, že se jede podle nějakého rozvrhu. Že mi třeba přijde nějaká pozvánka...“

Hledala útočiště v neznalosti úředních postupů. Snad by to mohlo fungovat i jako ochrana — jakkoliv dočasná, jakkoliv chatrná — proti tomu, aby Amnardbatová zjistila, že Mahit má imaga hned dvě. Aktualizace záznamu by ten drobný podvůdek rychle odhalila. A Mahit neměla ponětí, jaký postoj vlastně lsel-ské úřady zastávají vůči lidem, kteří provedli něco podobného. Nebo jestli vůbec měly příležitost si nějaký postoj vytvořit. Což nejspíš neměly. Byl to ale zjevně špatný nápad. Vždyť se také předtím, než to udělala, už jen při tom pomyslení celá kroutila a sžíraly ji pochybnosti.

<Lituješ?>

Ne. Potřebuju tě. Potřebuju... nás.

„Ano, jede se podle rozvrhu, pochopitelně,“ potvrdila Amnardbatová. „Snažíme se ovšem — tedy konkrétně já se snažím, ale snad mohu hovořit za všechny strážce společného odkazu —, snažíme se povzbuzovat lidi, kteří prožili nějaké zásadní události nebo získali důležité dovednosti, aby své imaginální záznamy aktualizovali častěji.“

Mahit si zdvořile ukousla další sousto rybiho masa v pře-ničné placce. Chvilí žvýkala a potom ho polkla navzdory tomu, že se jí stáhlo hrdlo. „Paní radní,“ řekla, „když o tom teď vím, pochopitelně se mohu k aktualizaci objednat. Je to opravdu všechno? Je od vás moc milé, že jste mne kvůli prosbě o drobnou administrativní laskavost tak vydatně hostila rybím masem a plackami z opravdové pšenice, ačkoliv by bývalo stačilo napsat.“

Jen ať se Amnardbatová popere s myšlenkou, že možná zbytečně plýtvala potravinovými zdroji. Bývaly doby, kdy se radní pro společný odkaz museli poroučet pro menší prohřešky. Jejich imaginální linie se nedočkaly pokračování. Ležely zakonzervované někde v centrálním úložišti a sedal na ně prach: nikdo, kdo upřednostnil vlastní potřeby před dlouhodobými potřebami stanice, nesměl ovlivňovat další generace radních oddaných zachování staničního odkazu.

<To je k vzteku, jak jsi mazaná.>

Pár velmi milých Teiskalánců a imago v mé vlastní hlavě se spikli, aby mě naučili, kterak z drobných narážek udělat zbraň.

„To není prosba,“ prohlásila však Amnardbatová a Mahit v té chvíli došlo, že radní podcenila, že podcenila i důvody, které Amnardbatovou k tomu setkání vedly. Chybně předpokládala, že s ní dokáže manipulovat pomocí aluzí a příběhů, tak jako dokázala manipulovat s Teiskalánci. „Je to rozkaz, velvyslankyně. Potřebujeme vyrobit kopii vaší paměti. Yskandr Aghavn se aktualizaci imaginálního záznamu vyhýbal, a ať už ho k tomu přimělo cokoliv, musím zajistit, aby to nepostihlo i vás.“

Bylo vážně fascinující, jaká se do Mahit najednou dala zima. Jako by měla prsty zkřehlé mrazem, brněly jí a vůbec necítila zbytek pšeničné placky, který stále držela. Byla jako přimrazená — a přitom jí v hlavě bzučelo soustředěním. Zmocnil se jí strach. A zároveň ožila. „Aby mne to nepostihlo?“ zopakovala.

<Neotrávila nás náhodou?> špitl Yskandr, ale Mahit si ho nevyšímala.

„Bylo by strašně ztratit kvůli Teiskalánu některého z našich občanů,“ řekla Amnardbatová. „Obávám se, že Říše má v sobě cosi, co nás okrádá o naše nejlepší lidi. Naši operátoři vás budou očekávat ještě tento týden, Mahit.“

Když se radní znovu usmála, Mahit měla dojem, že konečně chápe, proč jsou Teiskalánci z odhalených zubů tak nesví.

Než se Devaterá Ibiška vrátila na můstek, Květ už byl na dohled. Tím krátkým spěšným přesunem se maličko zadýchala, několikrát se tedy zhluboka nadechla, jako by se chystala přednést báseň. Čekala, až se plíce uklidní, a snažila se držet vlastní adrenalinovou odezvu v patřičných mezích. Můstek byl opět její, můstek byl její a velela tu jen a jen ona. Důstojníci se k ní otočili jako květiny za vycházejícím sluncem. Na okamžik měla dojem, že je všechno v pořádku. A potom si všimla, jakou rychlostí se Květ přibližuje. Dokonce i při pohledu průzory bylo patrné, jak se zvětšuje. Aby letěli takovým fofrem, museli vyždímat z motorů, co se dalo. Devátý květ čepele byl

průzkumná loď — dokázal podobné rychlosti dosáhnout, ale nemohl ji držet moc dlouho; brzy by mu došlo palivo. Pokud se pilot rozhodl letět tak rychle, zcela jistě ho někdo pronásledoval.

„Víme už, co letí za nimi?“ zeptala se a Dvojí Pěna krátce zavrtěla hlavou.

„Nic jsme nezaznamenali,“ odpověděla. „Jen Květ a za ním pusto prázdno — ale do dvou minut s nimi půjde navázat spojení.“

„Jakmile to bude možné, hoďte mi je na hologram. A vyšlete střepy. Jestli je něco honí, musíme to zastavit.“

„Vysílám střepy, jaotlečko,“ oznámila Dvojí Pěna a oči jí za hledáčkem divoce kmitaly. Závažím na kolo se rozezněl pronikavý jekot poplašné sirény. Za okamžik se objeví roj jednomístných letounů ježících se hlavněmi a anténami, letounů schopných jen kratšího doletu, leč smrtících. Nejpohyblivější část flotily, určená do první linie. Devaterá Ibiška kdysi sama sloužila jako pilotka střepu, kdysi dávno, během svého prvního nasazení, a jekot sirény volající piloty do boje ji stále rozechvíval až do morku kostí: *Do boje! Lette, a pokud padnete, vaše sláva se dotkne hvězd.*

Nechala zpěv sirény prostupovat celým svým tělem. „A dvě energetická děla nabijte na maximum, jasné?“ řekla a opět se usadila v kapitánském křesle.

Paterý Bodlák, důstojník zodpovědný za zbraňové systémy, na ni pohlédl rozzářenýma očima. „Provedu!“ pravil.

Všichni už po tom prahli. I ona. Toužili po ohni a po krvi, chtěli konečně něco dělat. Chtěli pořádnou bitvu, modré a bílé zášlehy energetických zbraní protínající vesmírnou čerň, chtěli něco rozmetat na kusy a spálit na prach.

Jen co se v průzoru objevil první jiskřivý střep, zjevila se i ta věc, která pronásledovala Devátý květ čepele.

Neobjevila se v dohledu. Prostě se zjevila, jako by tu byla celou dobu, skrytá za nějakým optickým štítem. Černá nicota kosmu — v tomto sektoru moc hvězd nebylo — se zčeřila, svinula se jako nahožábrý plž, kterého se kdosi dotkl prstem,

mocně, živočišně to zacukalo a náhle ta věc byla zde. První nepřátelská loď se konečně odhalila teiskalánským očím. (Alespoň pokud počítáme jen teiskalánské oči, které žily dost dlouho, aby mohly podat svědectví.) Tři šedé obruče rychle rotující kolem koule uprostřed. Obtížně se na to dívalo a Devateré Ibišce nebylo úplně jasné proč — něco z toho uhýbavého, svíjivého optického zkreslení jako by ulpělo na šedém kovu, takže trup lodi se zdál být olejnatě kluzký a nezaostřený.

Nebylo to tu a najednou to tu bylo. Přímo za zádí Květu, letělo to právě tak rychle a blížilo se to...

„Tady jaotlečka Devaterá Ibiška,“ ozvala se na společné frekvenci. „Odřízněte tomu dráhu a obkličte to. Nestřílejte, pokud se sami neocitnete pod palbou.“

Jako by střepy byly prodlouženou paží její vůle, jejího dechu, vyrazily přímo proti cizímu plavidlu, které si trouflo tak blízko. Chvilku jim trvalo, než se kolem emzácké lodi seskupily; její tvar zatím piloti neznali, pohybovala se nezvykle a kluzce se převalovala jako naolejované kuličkové ložisko. Piloti střepů však byli chytrí, navíc byli vzájemně propojení — každá loď poskytovala prostřednictvím hledáčku vizuální i poziční zpětnou vazbu nejen vlastnímu pilotovi, ale i všem ostatním pilotům v roji — a rychle se učili. Květ prosvištěl třpytivým mračnem jako raketoplán vstupující do atmosféry a vzápětí byl bezpečně zachycen přistávací sítí, která se vysunula z hangáru Závaží na kolo.

Dvojí Pěna přeprnula kapitána Devátého květu čepele na hologram: tvářil se ztrhaně, v očích měl divoký pohled a rychle dýchal, klouby na rukou mu viditelně zbělely, jak svíral lodní ovladače.

„Dobrá práce,“ pochválila ho Devaterá Ibiška, „nemáte ani škrábnutí — počkejte chvíli, než se vypořádáme s tou věcí, co jste sem přitáhli, a pak si vyslechnu vaše hlášení...“

„Jaotlečko,“ přerušil ji kapitán, „když se jim zachce, dokážou být neviditelní, ta loď možná není sama — a mají šílenou palebnou sílu...“

„Máte s celou posádkou Květu volno, kapitáne,“ řekla Devaterá Ibiška. „Teď je to na nás. A nějakou palebnou sílu máme k dispozici také.“ To byla pravda. Energetická děla a menší, ale zákeřnější jaderné rakety. Kdyby nebylo zbytí.

„Zachytil jsem komunikaci,“ pravil kapitán, jako by vůbec neslyšel, co řekla.

„Výborně. Přidejte ji do svého hlášení.“

„Není to řeč, jaotlečko...“

„Dvojí Pěno, ujmete se toho? Jsme teď trochu zaneprázdnění.“ Emzácká loď skutečně měla značnou palebnou sílu — zdálo se, že ji tvoří především řada v zásadě standardních, ale velmi přesných energetických děl, ježících se na vnějším z oněch tří rotujících prstenců. Nehlučné záblesky Devaterou Ibišku i na tu dálku přes průzor oslepovaly, a než se po chvilce mrkání zbavila poobrazů, tři střepy zmizely. Trhla sebou.

„No dobře, zadržovací strategii musíme odložit — Paterý Bodlák, vydejte střepům pokyn, aby uvolnily místo dělostřelecké palbě.“

Ve svých nejlepších chvílích důstojníci Devateré Ibišky nemuseli potvrzovat, že slyšeli její rozkazy — prostě jednali. Paterý Bodlák gestikuloval v holografickém ovládacím panelu zbraňových systémů, v jakési miniaturní verzi Ibištiny velitelské mapy, a posouval lodě a jejich dráhy na hvězdném pozadí. Střepy se v reakci na jeho pohyby přemísťovaly, utvářely novou formaci a uvolňovaly místo nejtěžším dělům Závaží na kolo.

Zášleh zářivé modři. Devaterá Ibiška si vždycky představovala, že podobné světlo člověk spatří, když nedopatřením vstoupí do průmyslového ozařovače, v onom kratičkém okamžiku, kdy má ještě šanci vůbec něco spatřit. Smrtící záblesk provázel ječivý bzukot připomínající poplašnou sirénu, stejně důvěrně známý jako vlastní dech či chvíle, kdy jej člověk zatají.

(Na zlomek vteřiny zaváhala, zda by se neměla pokusit nepřátelské plavidlo zajmout. Dokud je ještě dost daleko, aby při tom pokusu neusmažila vlastní loď, mohla by ho vyřadit z provozu cílenými elektromagnetickými pulzy a potom ho

přítáhnout na palubu. Jenže kapitán Květu říkal, že zachytil komunikaci, a útočníci už zabili tři její vojáky. Čtyři — další střep mlčky zablikal ve změti plamenů, jako náhle vzplanuvší a ihned opět hasnoucí svíčka.)

Energetická děla nabitá na maximum ušetřila emzácké lodi přímý zásah, ta se rozzářila jako maják, zachvěla se a smrtící paprsky jako by z ní částečně setřely onen olejnatý, svíjivý pel — kusy vnějšího prstence, které se rozlétly kolem, vypadaly jako úlomky kovu, jako naprosto standardní vesmírné smetí. Ani přímý zásah děl nabitých na maximum však loď nezničil. Roztočila se rychleji — rotovala jako šílená a Devaterá Ibiška měla téměř dojem, že slyší její bzukot, ačkoliv to pochopitelně nebylo možné — a těsně předtím, než ústřední kouli zasáhla druhá dávka, rozervalo ji a odeslalo ji do nicoty, vypustila z druhého prstence jakousi tmavou, vazkou substancí, která se táhla vzduchoprázdňem v podivných dlouhých provazcích.

Plivanec, pomyslela si Devaterá Ibiška znechuceně.

Paterý Bodlák už na všech kanálech vysílal varování, aby se piloti té látky vyhnuli, reaktor pohánějící mohutné motory Závaží na kolo zažhnul a táhl je pryč, pryč od provazců splétajících se do tekuté sítě v místech, kde ještě před chvílí byla emzácká loď. Co to je za kapalinu, že se tak podivně pohybuje? Jako by něco hledala, přeskupovala se. Povrchové napětí ji nedrželo v jediné velké kapce, jak by se dalo čekat, ale tenká vlákna se natahovala dál a dál, aniž se přetrhla...

Jeden třípytí střep právě zažehl manévrovací trysky a svižně změnil dráhu, když vtom se s plivancovitým vláknem střetl. Odehrálo se to Devateré Ibišce přímo před očima. Sledovala, jak třípyt drobného letounu pohasl, zalit emzáckou slinou, fraktálová síť ke střepu přilnula a držela jej, i když se pokusil vymanit. Jaotlečka nevěřičně sledovala, jak vlákna kypí a razí si cestu skrze trup střepu, rozežírají kov a oceloplast jako extrémně agresivní plíseň.

Ozval se řev pilotky.

Ozval se na komunikační frekvenci, kterou otevřel Paterý Bodlák, a potom pilotka vykřikla: „Zabijte mě, honem mě

zabijte, žere to loď, už je to vevnitř, nesmí se to dotknout nikoho dalšího.“ Poslední zoufalý záchvěv odvahy a sebeovládání.

Devaterá Ibiška zaváhala. Udělala už spoustu věcí, kterých později litovala, jako pilotka, kapitánka lodi a později i jako flotilní kapitánka Desáté legie — udělala takových věcí bezpočet, byla vojačka a k povaze jejího povolání patřilo i to, že páchala drobné ukrutnosti, stejně jako patří k povaze hvězd, že jejich záření dává teplo a život a zároveň spaluje a zabíjí. Dosud však nikdy nevydala rozkaz k palbě na vlastní lidi. Ani jedinkrát.

Na stejné frekvenci se ozýval sbor zmučených hlasů: piloti všech střepů byli vzájemně provázaní a na vlastní kůži cítili, jak pilotka sesterské lodi umírá, jak je požírána zaživa. Nářek. Lápaní po dechu. Tiché úpění, které vzápětí další hlasy opakovaly jako ozvěna.

„Udělejte to,“ řekla Devaterá Ibiška. „Zastřelte ji. Jak žádala.“

Zažehnutí smrtícího paprsku, přesného a nemilosrdného. Záblesk modři a jedna z *Teikskalánliclim* se obrátila v prach.

Na všech kanálech zavládlo ticho. Devaterá Ibiška slyšela jen odporný tlukot vlastního srdce.

„No,“ pravil konečně Dvacaterý Cikáda — zdálo se, že to s ním otráslo právě tak jako se všemi kolem, ale zároveň ho to vyburcovalo — „víme teď o nich zhruba osm věcí, které jsme před deseti minutami ještě nevěděli.“

KAPITOLA DRUHÁ

[...] a Vaše pověst Vás pochopitelně předchází, jako zeměřesení předchází vlnu, jež pak smete celá města; záchvěvy Vašeho příchodu už rozechvívají ministerstvo, jako bychom byli tětivy z tlíní a Vy lukem. Samozřejmě litujeme odchodu bývalé ministryně Devateré Trysky — její vedení bylo jako hřejivá hedvábná rukavice a po jejím (naprosto nečekaném!) odchodu na odpočinek jsou nyní naše Dlaně zcela holé —, leč pokud jde o mne, těším se na setkání se ženou, která se stala první úspěšnou guvernérkou soustavy Nachar. Máme před sebou spoustu práce. Já zůstávám a s nadějí vyhlížím, co přijde [...]

— dopis Jedenáctého Vavřína, třetího podtajemníka ministerstva války, adresovaný nastupující ministryni války Trojí Azimuti a datovaný 21. dne 1. roku v 1. indikci vlády císařovny celého Teikskalánu Devatenácté Teslice

Psát dopisy mrtvým je neblahý zvyk; posloužila bych lépe sama sobě, kdybych si jednoduše vedla deník tak jako polovina císařů, kteří spávali v této posteli přede mnou. Jenže sloužila jsem snad někdy od chvíle, kdy jsme se poznali, sama sobě? Ovšem Ty jsi teď mrtvý — nebo je alespoň jednodušší o Tobě tak uvažovat —, já mám všechny hvězdy ve svých rukou, Yskandře. A nebylo by nic snazšího než nechat si je proklouznout mezi prsty. Zvlášť když některé z nich teď potemněly, pohlceny emzáckou hrozbou, kterou nám s tak příhodným načasováním odhalila Tvá nástupkyně.

Spal jsi zde častěji než já — častěji, než zde spím nyní, kdybychom opravdu počítali spánek, a nikoliv probdělé noci. Jak často jsi v zájmu příběhu zatoužil podlehnout vlastním rozmarům? Častěji, či méně často nežli náš císař bdící po tvém boku?

— soukromé poznámky Její Zářnosti císařovny Devatenácté Teslice, nedatováno, uzamčeno, šifrováno

Kapitán Devátého květu čepele, Třicaterý Pečet, svíral hrnek kávy, jako by se bál, že jinak se mu začnou třást ruce. V obličejí byl děsivě sinalý: Devateré Ibišce ten odstín připomněl zbytky ovesné kaše zaschlé na dně hrnce, šedobílý moučnatý povlak, který je třeba vydrhnout.

„Není to řeč,“ zopakoval kapitán; poprvé to řekl hned v úvodu, když ho bezpečně vyzvedla z lodi a dovedla ho do této malé zasedací místnosti, aby mohl podat hlášení. „Měl jsem s sebou Čtrnáctou Špici a ta mluví pěti jazyky — proto jsem ji taky s sebou vzal, pro případ, že bychom něco zachytili — a podle ní se to žádné řeči nepodobá. Nejde to... rozdělit na jednotlivé fonémy, říkála. Bylo to těsně předtím, než se ta nepřátelská loď zčistajasna objevila a začala nás honit. Čtrnáctá Špice stačila dodat akorát něco v tom smyslu, že my takové zvuky vydávat neumíme.“

Nejsem vybavená pro případ prvního kontaktu, pomyslela si Devaterá Ibiška, zvláště když jsme kontaktovali loď, která kolem sebe plive smrtící žíravou tekutinu a vydává nesrozumitelné zvuky. Byla vojačka. Dokázala uvažovat strategicky a měla za sebou několik nadupaných teiskalánských legií, ale pořád byla jen vojačka. První kontakt je spíš práce pro diplomaty a pro lidi se zálibou v eposech.

„Jestli to není řeč,“ řekla a usrkla kávu — i Třicaterý Pečet usrkł ze svého hrnku a ona za to byla vděčná — „jak jste poznali, že je to vůbec komunikace?“

„Protože se to ozvalo, teprve když jsme se ukázali. A reagovalo to na nás, jaotlečko — tím myslím, že když jsme s Květem

přiletěli blíž, ty zvuky se změnily, a jakmile jsme se stáhli, změnily se znovu, a když jsem zkusil proklouznout kolem té hvězdy a mrknout se, co se stalo s naší kolonií na Peloi-2, ozval se jekot a ta prstencová loď byla najednou přímo před námi...“

Tón jeho hlasu se pohyboval na pokraji hysterie, což bylo dost zneklidňující. To se Třicaterému Pečetovi vůbec nepodobalo; nestal by se kapitánem průzkumné stíhačky, kdyby se snadno vyděsil. Prstencové lodě byly děsivé a ty táhnoucí se sliny byly ještě horší, ale i tak... Tohle nesedělo.

„Už jste zpět, kapitáne,“ uklidňovala ho Devaterá Ibiška. „Vrátil jste se k nám, zachycenou zprávu jste přivezl s sebou a my teď o nich víme zhruba osm věcí, které jsme ještě včera nevěděli.“ Použila slova Dvacaterého Cikády, ale to kapitán netušil. Netušil, jak je ona sama vynervovaná, a když si bude Devaterá Ibiška dávat pozor, ani se to nedozví. „Vedl jste si dobře. Pokud tu není ještě něco, co bych měla vědět, můžete si teď odpočinout a počkat na další rozkazy.“

„Ne, to je všechno. Jestli si chcete poslechnout tu nahrávku, má ji hlavní spojovací důstojnice Dvojí Pěna. Krom toho už nic konkrétního nemám. K Peloi-2 jsme se nestihli přiblížit na dostatečnou vzdálenost.“

Devaterá Ibiška se nemohla dočkat, až si nahrávku poslechne, zároveň jí však z té představy naskakovala husí kůže. Ale měla ještě tři a tři čtvrtě hodiny, než se na palubě objeví Šestnáctérá Měsíc a začnou probírat další strategii — což byla pochopitelně jen průhledná záminka, protože Devaterá Ibiška ve skutečnosti potřebovala především nějakou páku, kterou by odvrátila mimořádně nevhodně načasovanou porci flotilních intrik. Potřebovala veškeré informace, které byly k dispozici. Ať už to byla řeč, nebo nebyla.

Pod císařským palácem se nacházela síť úzkých tajných chodeb. Psalo se o ní v jedné pěkné básni, která se dobře hodila do rytmu chůze. Zněla takto: *je právě tolik v zemi kořenů, kolik z ní raší květů k obloze / denní služebníci Říše sklízí květy paláce / soudnictví, vědu, válku,*

informace / však kořeny, které nás živí, jsou neviditelné a silné. Osmerý Protijed měl na té básni nejraději dvě věci: jednak zvuk vlastních kroků na dlaždicích, který přesně pasoval do slov *v zemi kořenů a květů k obloze* — a pak také skutečnost, že on sám zjevně nebyl denním služebníkem. Denní služebníci sklízeli palácové květy. Avšak on, Osmerý Protijed, byl jediným dědicem celého Teiskalánu (což platilo teprve odnedávna, předtím měl dva spoludědice, a nejspíš to něco znamenalo, nejspíš by teď měl o sobě uvažovat poněkud jinak), a když tak osaměle kráčet podzemím, žádné květy nepotřeboval. Byl zde, hluboko v zemi, kde v tichu klíčili velké věci.

V podzemí byl už mnohokrát, dokonce ještě předtím, než ho sem císař — zesnulý císař, předchůdce současné císařovny a zároveň jeho předek, což by si měl Osmerý Protijed zřejmě srovnat v hlavě —, tedy než ho sem císař šouplnul během nepokojů těsně před svou smrtí. Byl už v chodbách tolikrát, že se tu začínal orientovat, poznával jejich tajemství, místa, kde naslouchaly cizí uši a pozorovaly oči špehů. Jeho císařský předek mu to tu ukázal a dovolil mu sem... chodit.

Byla to vlastně jedna z mála věcí, které mu Šesterý Směr dovolil — jako by to byla nějaká odměna, součást tajného kódu, projev shovívavosti. Osmerého Protijeda by zajímalo, co k tomu císaře vedlo. Vrtalo mu to hlavou ještě předtím, než se jeho předek ve slunečním chrámu zabil pro slávu Teiskalánu.

V místech, kde zrovna byl, se chodba zužovala a prudce se svažovala vlevo. Byla cítit po petrichoru, po dešti a po oněch částech květin, které obvykle vězí v zemi. Osmerý Protijed přejel rukou po zdi, na níž se srážela vlhkost, a představil si Šesterého Směra ve svém věku, v těle jedenáctiletého chlapce, představil si, jak prochází pod palácem přesně jako nyní on sám. Pokud byl mezi Osmerým Protijedem a jeho předkem nějaký fyzický rozdíl, dosud o něm nevěděl. Devadesát procent je z hlediska fyzické podobnosti hodně a on byl devadesátiprocentním klonem. A navíc viděl hologramy.

Ovšem Šesterý Směr nevyrostal v paláci, kdežto on ano. Všechny ty hologramy byly pořízené na nějaké planetě, kde rostla

spousta trávy, byl na nich chlapec s jeho vlastní tváří před sto lety a šedozelené rostliny, které mu sahaly až k útlé hrudi. Šestery Směr tady dole jako malý nikdy nebyl, to až daleko později.

Za zúženou pasáží následovaly schody, dlouhé prudké schodiště stoupající do tmy. Osmerý Protijed už trefil i beze světla; v uplynulých týdnech po těch schodech stoupal sedmkrát. Dnes tudy šel po osmé. Byl už dost starý, než aby věřil na šťastná čísla, ale z osmiček měl stále dobrý pocit: pro něj osobně to šťastné číslo bylo. (Pro něj osobně a pro každého, kdo používal stejný znak pro číselnou část svého jména, tedy i pro ministryni soudnictví, která byla prakticky vzato jeho matkou, protože ho adoptovala, a také pro desítky tisíc dalších dětí, a právě proto také už na šťastná čísla nevěřil, rozhodně ne ve chvílích, kdy se nad tím pořádně zamyslel.) Schodiště končilo poklopem ve stropě. Osmerý Protijed na něj zaklepal, poklop se otevřel a on se ocitl v suterénu ministerstva války.

Čekal tu na něj Jedenáctý Vavřín. Byl to vysoký muž s ostře řezanou snědou tváří a kolem očí a úst se mu rozbíhaly hluboké vrásky. Na sobě měl stejnokroj ministerstva války, který se sice lišil od legionářských uniforem, ale ne zas tak moc: nepodobal se oblekům, které nosili zaměstnanci ostatních ministerstev, místo toho jej tvořily pumpky a ocelově šedý dvouřadový kabát do půli stehem, sepnutý drobnými zlatými knoflíky. Zdálo se, že Jedenáctému Vavřínovi ani v nejmenším nevadí vysedávat v zaprášeném sklepe a čekat, až se Osmerý Protijed ukáže. Teď se jen postavil, bez dlouhých cirátů si oprášil kalhoty a řekl: „Jakpak se vede, Medicíno?“

Osmerý Protijed se od svého císařského předka — a také od Devatenácté Teslice, která seděla na trůně teď a slíbila, že se o Osmerého Protijeda postará, i kdyby ji to mělo stát život — už pár věcí naučil. A nejzásadnější nejspíš bylo: *nevěř nikomu, kdo tě chce potěšit, aniž bys věděl, proč to dělá.*

Jenže kromě toho, že na něj Jedenáctý Vavřín jednou týdně čekal v suterénu a učil ho zacházet s vojenskou mapou a střílet z pulzní pistole, a kromě toho, že byl navíc podtajemníkem pro

Třetí dlaň čili jedním z šesti podtajemníků, kteří se zodpovídali pouze ministryni války — kromě toho mu Jedenáctý Vavřín také říkal *Medicino*, a nikoliv *Vaše Excellence* či *císařský následníku Osmerý Protijede* nebo něco podobného, a to se Osmerému Protijedovi strašně líbilo. *Alespoň si uvědomuju, že se mi to líbí*, říkal si Osmerý Protijed. *To by mi mělo pomoci*. Ale strašně se mu to líbilo a Jedenáctý Vavřín určitě chtěl, aby se mu to líbilo, což by mohl být problém. Teď to ale problém nebyl. Teď Osmerý Protijed vykulil oči v úsměvu, vysoukal se z otvoru v podlaze a pravil: „Vyřešil jsem to. Vyřešil jsem to cvičení z minulého týdne. To z Khauránu.“

„No vida,“ řekl Jedenáctý Vavřín. „Fajn. Ukážeš mi, jak podle tebe flotilní kapitánka tu bitvu na Khauránu vyhrála a co to o ní vypovídá. Můžeme jít rovnou k hologramu.“

Osmerému Protijedovi nešlo na rozum — neustále mu to zlehka, ale vytrvale a znepokojivě hlodalo kdesi v koutku mysli —, že Jedenáctý Vavřín, tedy muž, který se účastnil dvacítky vojenských tažení a viděl víc krví a hvězdami zmáčených planet, než si Osmerý Protijed dokázal představit, tedy že tento muž tráví jednou týdně celé dopoledne tím, že baví jedenáctiletého kluka, který vylezl z poklopu ve sklepě. Byly zde pochopitelně jisté specifické okolnosti: například že Osmerý Protijed se nejspíš jednoho dne stane císařem celého Teiskalánu — potom co Šesterý Směr sám sebe obětoval v chrámu a určil přitom svého jediného a výlučného následníka, to teď bylo daleko pravděpodobnější. Třetí podtajemník ministerstva války se možná v hypotetické budoucnosti viděl coby ministr, a nyní měl tedy spoustu důvodů chlapce rozveselit.

Jejich schůzky ostatně nebyly žádným tajemstvím. Cestou do místnosti s holografickou vojenskou mapou — do jedné z mnoha takových místností, protože na ministerstvu války se pečou taktické plány, to mu říkala Devatenáctá Teslice a jemu to nějak uvízlo v hlavě —, tedy cestou minuli bez jakéhokoliv skrývání nejméně deset vojáků, čtyři úředníky a uklízečku a k tomu si Osmerý Protijed všiml pěti městských kamer (což

nejspíš znamenalo, že prošli kolem dalších pěti, kterých si nevíšiml). Nikam se neplížil. Nedělal nic tajně a tajně to nedělal ani Jedenácterý Vavřín.

Devatenáctá Teslice — Její Zářnost, císařovna — pronesla svá slova o tom, že na ministerstvu války se pečou taktické plány, těsně poté, co se Osmerý Protijed vrátil ze svého prvního výletu podzemními chodbami. Vešla tehdy sama do jeho komnat a ukázala mu holografický záznam, který pořídilo Město. Procházel budovou ministerstva jako ptáče lapené v síti bdělých očí. Zeptal se jí, jestli by byla raději, kdyby tam nechodil, a ona mu řekla ta slova o taktice a pečení, poradila mu, aby dělal přesně to, co dělat chce, a zase odešla.

Osmerého Protijeda občas napadlo, zda by se vůbec našel někdo, kdo by mu opravdu důvěřoval a kdo by nepokládal za nutné mu připomínat, že ho v jednom kuse sledují.

Ve štábní holografické místnosti však ožil natolik, že celou tu šlamastyku s neustálým hledáním důvodů na chvíli hodil za hlavu: Jedenácterý Vavřín několika rychlými posunkami vyvolal Khauránskou soustavu a taktickou úlohu z minulého týdne. Ve vzduchu nad stolem se rozsvítila pomalu rotující planeta. Podobné stoly byly na všech lodích flotily a sloužily k tomu, aby bylo možné řešit jakýkoliv problém dříve, než vůbec nastal. Aktuální problém zněl takto: *Jak se flotilní kapitánce podařilo s pomocí jedné jediné lodi potlačit povstání na Khauránu ještě předtím, než se mohlo rozšířit z jižního cípu jednoho kontinentu? Omezení: Méně než pět tisíc khauránských obětí, méně než dvě stě obětí na straně Teiskalánu; flotilní kapitánka nepřivolala posily; neměla žádné zbraně, které by se nedaly očekávat u lodí této třídy a velikosti; stála proti přesile čtyřicet ku jedné; khauránští povstalci obsadili kosmodrom a používali proti ní teiskalánské lodě. Vyřeš to.*

Osmerý Protijed takové obtížné úlohy zbožňoval. Zbožňoval tyhle výčty omezení. *Stalo se to, takže je to podle všeho možné. Vyřeš to.*

„Tak sem s tím,“ vyzval ho Jedenácterý Vavřín. „Ukaž mi, jak to flotilní kapitánka Desáté legie Devaterá Ibiška provedla.“